

РЕШЕНИЕ

№ 382

гр. Русе, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Десислава Н. Великова

при участието на секретаря Светла К. Г.а
като разгледа докладваното от Десислава Н. Великова Гражданско дело № 20234520104219 по описа за 2023 година

Ищецът И. З. И. твърди, че между него и ответното дружество „Роан-90“ ООД бил сключен Трудов договор № 111/26.08.2019 г., на длъжността „зидаро-кофражист“. На 29.06.2023 г. около 9:15 часа, ищецът заедно с други служители били изпратени на строителен обект, на адрес: гр. Русе, ул. „Академик М. Арnaudов“, където ответното дружество извършвало строителни дейност. На ищеца било наредено да извърши дейности по закачване и отказване на сапан за заводски куки на панели, които били разтоварвани на строителния обект, без тези дейности да влизат в длъжностната му характеристика. На него му било наредено да ги извърши, като преди започване, не била извършена инструкция и не било осигурено съответното облекло и обезопасителни въжета. Така при изпълнение на поставената му задача, докато разскачал една от куките, загубил равновесие и паднал на земята от коша на товарния автомобил, в който се намирал от височина около 3 метра. При падането ищецът изпитал силна болка в долната част на двата крака. В резултат на получените травми той бил приет на 29.06.2023 г. в отделение „Ортопедия, травматология и гръбначна хирургия“ към УМБАЛ „Медика Русе“ ООД с диагноза: фрактура екстремитататисинфериорис билатералис, фрактура осо педис декстра,

PCOСM тибие синистра, PCOСM калканей декстра. На ищеца били извършени няколко хирургични интервенции на десен и ляв крак на 30.06.2023 г. и 04.07.2023 г. като му били поставени импланти, за които заплатил сумата от 2200 лева. На 12.07.2023 г. И. бил изписан от отделението „Ортопедия, травматология и гръбначна хирургия“ към УМБАЛ „Медика Русе“ ООД и бил приет за лечение в отделение „за продължително лечение по хирургия, съдова хирургия и ортопедия“ към УМБАЛ „Медика Русе“ ООД с диагноза „Реконвалесценцио статус пост RSOSM тибие нистра. Статус пост RSOSM калканей декстра“. Отново му били извършени хирургични интервенции във връзка с травмите, като ищеца заплатил за процедурите, които му били извършени общо сумата от 4440 лева. Отделно от това той заплатил и сумата от 989,92 лева за консумативи, медикаменти и транспорт и др. във връзка с лечението. Общия размер на разходите, които направил възлизала на 7589,92 лева. Във връзка с настъпилия инцидент ищеца бил във временна неработоспособност, като първоначално имал издаден болничен лист за общо 14 дни, а в последствие бил в болничен още 40 дни, от които 10 дни при болничен режим и 30 дни при домашен режим. Към момента ищецът не се бил възстановил и продължавало домашното му лечение, като изпитвал силни болки и страдания в двата крака, получил няколко средни телесни повреди, всяка от които му причинявала силни болки и страдания. С разпореждане № 75/14.07.2023 г. на ТП на НОИ – Русе, злополуката от 29.06.2023 г. била обявена за трудова. В следствие на злополуката ищецът бил неработоспособен, претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, стрес и дискомфорт. Имал няколко сериозни травми – счупвания на двата крака. Периодът на възстановяване бил продължителен, съпроводен с болки и страдания, като и към настоящия момент не било ясно дали ищецът ще се възстанови напълно. По време на възстановителния период имал нужда от постоянни грижи от своите близки, без които той не можел да осъществи елементарни хигиенни и битови нужди. Изпитвал от психически стрес, загубил съня си, преживявал постоянно спомените около инцидента. Счита че налице било причинно-следствена връзка между трудовата злополука и настъпилите вреди.

Иска да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде осъден ответника да му заплати сумата от 100 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, изразяващи се в болки и

страдания, както и сума в размер на 7589,92 лева, представляваща имуществени вреди във връзка с извършените му хирургични интервенции и разходи за консумативи и транспорт.

В отговора на исковата молба ответникът „Роан-90“ ООД счита предявения иск за неоснователен. Претендираният размер за неимуществени вреди бил неоснователен и необосновано висок. Заявява, че ищецът със своите действия допринесъл за злополуката като допуснал груба небрежност, поради което са направили възражение за съпричиняване в размер на 90 %. Не оспорват, че между страните по делото е съществувало валидно трудово правоотношение по силата на Трудов договор № 111/26.08.2019 г., което към настоящия момент на подаване на отговора на молбата било прекратено. Злополуката с ищеца станала на 29.06.2023 г. на адрес: гр. Русе, Източна промишлена зона, ул. „Акад. Михаил Арнаудов“ на територията на бившето предприятие ОПСО, описана в декларация по образец до НОИ за трудова злополука, като с Разпореждане № 75/14.07.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60 от КСО при ТП на НОИ – Русе е влязла в сила и е призната за трудова. Те оспорват, че работника е заемал длъжността „зидаро-кофражист, тъй като ищецът всъщност заемал длъжността „общ работник, строителство на сгради“. Възлагането му на работа извън трудовите задължения според т. 2 на длъжностната характеристика на длъжността „общ работник, строителство на сгради“ му била възложена и работа да участва във всички товаро-разтоварни работи на територията на обекта и извън него при изпълнения на поръчки. Оспорва обстоятелството, че липсвал проведен инструктаж и осигурено облекло. Оспорва начина на получаване на травматичното увреждане. Оспорва и нарушението от страна на работодателя, че не бил изпълнил задължението си да осигури здравословни и безопасни условия на труд. Заявява, че ищецът бил запознат с длъжностната си характеристика, Правилника за вътрешен трудов ред и Правилата за безопасност на труда в предприятието. Бил запознат и с инструктажа, включително и с инструкция за безопасна работа при товаро-разтоварни работи на обектни елементи и правила. На него му били провеждани и периодични инструктажи и обучение във връзка с повишаване знанията на работниците във фирмата. Заявява, че в деня на инцидента на 29.06.2023 г. на ищеца била възложена работа, свързана с товаренето на бетонни елементи – панели, които панели дружеството трябвало да премести от мястото, където те се намирали в гр. Русе, Източна

промишлена зона, ул. „Акад. Михаил Арнаудов“ на територията на бившето предприятие ОПСО до Индустриален парк ЛВЗ. Преди началото на работа, работникът И. бил инструктиран, което било удостоверено с полагането на подпис в Книга за ежедневен инструктаж по безопасност и здраве преди работа. Предния ден ищецът изпълнявал същия вид работа, прекия му ръководител отново му обяснил още веднъж технологията за изпълнение на дейността при преместване на обемните панели. Ищецът трябвало да извърши действия едва след като елемента с помощта на кран вече бил поставен, облегнат по дължина в коша на камиона, тогава той трябвало с помощта на стълба да се качи на камиона, да вдигне до заводските куки, да откачи сапана, след което да слезе от камиона да махне стълбата и да изчака настрани, докато крана постави в камиона следващия бетонен елемент. Този вид работа не била нова и непозната за ищеца, той изпълнявал такава предходния ден на 28.06.2023 г. Ищецът участвал в товаренето на втория за деня камион, когато в камиона е бил натоварен и третия панел, ищецът не изпълнил точно предписанията и вместо да слезе по поставена стълба и да се отдалечи от камиона, както бил правил до момента, той решил да се качи върху трите вече натоварени в камиона бетонни панели и там да изчаквал натоварването на четвъртия. В изпълнение на намисленото, той останал горе зад панелите, за да изчака поставянето на четвъртия елемент. Докато чакал горе стъпил върху трите натоварени в камиона панели, прав в цял ръст, решил да скочи от около 3 м. височина на земята, приземявайки се на двата си крака, вместо да използва стълбата, която стояла опряна на камиона. Уточняват, че четвъртия панел все още не бил закачен на крана и той не представлявал опасност за работника. След настъпване на инцидента прекият ръководител заедно с шофьора на камиона му помогнали да легне на подходящо място и се обадили на тел. 112, защото ищецът се оплакал от силни болки в двата крака. След пристигане на Спешна помощ, той бил прегледан и откаран в болнично заведение. Заявява, че ответникът ги осигурил по „здравословни и безопасни условия на труд на работниците“, били взети нужните мерки.

Третото лице помагач „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД преди съдебно заседание е представил становище, в което заявява, смята исквете за допустими. Не оспорва обстоятелството за наличие за сключен трудов договор между страните в процеса, както и валидността на трудовото правоотношение. В качеството на злополука, по силата на Разпореждане №

75/14.07.2023 г. на ТП на НОИ – София, наличие на валиден към датата на събитието Договор за застраховка „Трудова злополука“, сключен с ответното дружество при настъпването на трудова злополука на неговите служители, валиден към датата на събитието Договор на застраховка „Отговорност на работодателя“, сключен с ответното дружество и отговорността на ответника в качеството му на работодател за вредите претърпени от негов работник или служител. Оспорва всички останали твърдения относно неимуществените вреди, а относно иска за обезщетение за имуществени вреди оспорва наличието на причинно-следствена връзка между процесното събитие и твърдение на неимуществени вреди, като оспорва и необходимостта и наложителността на всяко от извършените плащания. Заявява, че се присъединява към наведеното от ответното дружество, възражение за допуснатата груба небрежност от страна на ищеца при изпълнение на възложената му трудова дейност. Смята, че е налице основание за намаляване на дължимостта на дължимото обезщетение. Заявява, че било изплатено обезщетение на ищеца в размер на 1060,91 лева, веднъж в размер на 860,91 лева и втори път в размер на 200 лева.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Ищецът от 26.08.2019 г. бил в трудово правоотношение с ответника, при когото заемала длъжността “общ работник, строителство на сгради“, видно от трудов договор Трудов договор № 111/26.08.2019 г.

С Разпореждане № 75/14.07.2023 г. на ТП на НОИ – Русе, злополуката от 29.06.2023 г. била обявена за трудова по чл. чл 55 ал.1 от КСО, като в него било отбелязано, че при откачане на сапана от фабричните куки от коша на камиона И. И. се подхлъзнал и паднал, вследствие на което получил фрактура на глезен на ляв крак. Внезапното увреждане здравето на пострадалия станало през време и във връзка с извършваната работа.

От представените по делото Епикриза от УМБАЛ „Медика“ – Русе, отделение „Ортопедия, травматология и гръбначна хирургия“; Епикриза от УМБАЛ „Медика“ – Русе, отделение за продължително лечение по хирургия, съдова хирургия и ортопедия; Болничен лист № E20231938909 от 13.07.2023 г.; Болничен лист № E20232264622 от 21.07.2023 г.; Лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 006848 от 29.06.2023 г.; на ищеца били извършени две

оперативни интервенции на двата крака поради фрактура многофрагментно счупване на лява голямопищялна кост в далечния край, наложило метална остеосинтеза, счупвания на дясна голямопищялна и малкопищялна кости, в далечната трета, многофрагментно счупване на дясна петна кост, наложило метална остеосинтеза, счупване на дясна кубоидна кост. Той бил изписан от болницата на 21.07.2023г. за домашно лечение. При изписването левият му крак е бил гипсиран до коляното. На 04.09.2023г. отново е бил приет в УМБАЛ Медика Русе, поради възникнал проблем с импланта в левия му долен крайник. Извършена му е била оперативна интервенция за изваждане на импланта от левия му долен крайник. Бил в болничен режим общо 24 дни, а в домашен 30 дни.

Не е спорно, че ищецът подал молба по чл.326 от КТ на 26.06.2023 г. за прекратяването на трудовото му правоотношение с ответника и трудовият му договор бил прекратен съгласно молбата.

Свидетелят П.М.И. – съпруга на ищеца изнася данни, че на 29.06.2023 г. била на работа, когато съпругът и звъннал по телефона към 9 и нещо часа и казал, че си бил счупил крака. Видяла го в Спешното отделение на носилка. Имало една жена от „Роан-90“ ООД, която била до него. Разбрала, че ищецът изпитвал силни болки. Жената, която била при съпруга и казала, че нямало повод за притеснение, и че щели да му сложат два импланта. От лекарите разбрала, че имплантите за операцията щели да струват 7800 лева и тя до 24 часа аз трябвало да намери парите, както и 4-ма кръводарителя. Престоят на съпруга и в болницата бил около 20 и няколко дни. След това го изписали с транспорт на болницата. През двата месеца след изписването те трябвало да го водят на контролни прегледи, което не ставало с лек автомобил, трябвало да търсят частна линейка, за която плащали за два часа 360 лева. В периода на възстановяване той не можел да се обслужва сам, трябвало да има човек до него за да го обслужва. Тя го извеждала навън на площадката пред къщата им и го къпела. Не му давали да стъпва на краката си два месеца. През тези два месеца дъщеря им му правела превръзките на краката. След два месеца импланта на левия крак избил и спешно го приели в болницата, за да го извадят. Трябвало да лежи пак в болницата, за да не се инфектирал крака. Направили му изследвания, извадили му импланта, гипсирали му крака до коляното и пак два месеца трябвало да стои в гипс на левия крак. През м. ноември 2023 г. му махнали гипса и започнали пак да ходят по прегледи,

рехабилитация и му престояла втора физиотерапия. Към настоящият момент се предвиждал с патерици, но не можел на дълги разстояния. През цялото това време тя го обслужвала, с помощта на майка му и децата. Разчитал само на нея за обслужване за тоалет, баня, предоставяне на храна. След операциите бил изнервен, започвал да плаче, не можел да спи, защото в това положение той чувствал, че не бил способен да помага на семейството си. В момента той бил в болничен и не работел. Казали му, че не можел повече да работи такава работа. След операциите вземал лекарства- болкоуспокояващи, за костите, антибиотици и спазвал стриктно терапията, която му бил предписана. Когато си натоварел краката имал болки и до момента. След инцидента тя ходила във фирмата, защото той бил в предизвестие, но те прекратили договора му. Никой не бил идвал от фирмата в болницата, той бил там сам. Само жената, която видяла първия път в болницата. Никой не им бил звънял да пита, колко струвала операцията, дали нещо им трябвало. От кметството в с. Хотанца по тяхна молба им отпуснали малко пари. Не били получавали пари от застраховка.

Разпитания по делото свидетел З.Д.А., приятел на дъщеря на ищеца, когото познавал от 18 годишен, с която смятали да сключат граждански брак, заявява, че живеел в същото село – *****, а те живеели на ул. *****. От м. декември 2023 г. с дъщеря му живели заедно. Разбрал за настъпилата злополука още същия ден, след обяд, когато дъщерята на ищеца му се обадила да му съобщила, че баща ѝ бил пострадал и се нуждаел спешно от средства за операцията. Помолила го за помощ и той се отзовал. С ищеца се видели чак през м. декември 2023 г., понеже тогава не бил в страната. След злополуката, операциите и по време на възстановяването имало коренна промяна в ищеца, той станал по-затворен, по-чувствителен, започвал да плаче, оплаквал се, че имал болки, притеснявал се въ връзка с предстоящата сватба, дали щял да може да присъства, чувствал се безполезен за семейството си, защото не можел да работи.

Според св. П.Д.В., „технически ръководител“ от 30 год ина и понастоящем в „Роан-90“ ООД, инцидентът се случил на 29.06.2023 г. на „Петров ден“ и той имал имен ден. Този ден отишъл на обекта, който се намирал в бившето ОПСО, там имало панели, които се товарели на камион и се разтоварвали в базата на „ЛВЗ“, Индустриален парк. Отивал към камиона и крана, с който товарели, с бонбони, за да почерпи. В този момент видял И.,

стъпил горе върху три панела, които били сложили. Панелите били върху камиона, учудил се какво правел чак горе върху тях, защото за да се откачали панелите имало алуминиева стълба, която се слагала на камиона, качвал се човека, стъпвал на камиона, панела вече бил сложен с кран, стъпвал горе, и ако можел да откачи, откачал с ръка, и стълбата се дърпала. Тя била лека, слагала се на панела, откачала се по същия начин и се слизало долу. В този момент когато отивал към него, бил на около 10 м. от И., изведнъж, той скочил от панела на крака, приклепнал. Попитал го, дали нещо го боляло. Той казал, че го боли крака, само охкал, тогава се обадил се на телефон 112. Дошла линейка и полиция, сложили го на носилка, за другия крак тогава не разбрал, че и той бил счупен. По време на инцидента времето било хубаво и сухо. Повърхността на панелите не била хлъзгава. Работниците били обути с работни обувки и били с работно облекло. Ищецът бил с работни обувки. За този вид дейност, не било необходимо използването на обезопасителни въжета. Сапана се закачал, той представлявал въже с два щегела, панелите били с куки, закачали се сапаните на тези куки, работника се дърпвал, крана се вдигал леко, за да не заклащал панела, вдигал го, завъртал го леко, монтирал го на камиона и се слагал леко под наклон. Работникът, който щял да откача панела, вземал стълбата от земята, слагал я на камиона, качвал се, и ако можел да откачи панела, го откачал, ако не, дърпвал стълбата, слагал я на панела и откачал едната кука и другата, и по същия начин слизал от стълбата, слагал я на камиона и слизал от него, връщал се и отивал пак на същия камион. Тогава крана седял в положението към новия панел, а И. бил настрани. Грешката му била, че бил горе на панелите, и не разбрал защо скочил. Нямащо нищо застрашаващо над него в този момент. Ищецът бил жизнен, лек, работил в този цех и товарел и разтоварвал камионите и бил наясно с цялата процедура. Не един път бил товарил и разтоварвал на обектите на фирмата. Имало инструктаж, лично свидетелят предния ден инструктирал на място работниците, обяснил им на всички каква била технологията, как и какво да направели. В деня на злополуката пак имало инструктаж, от негов колегата, защото били два камиона, на единия се товарело, на другия се разтоварвало. Разтоварването ставало по обратния начин, пак със стълбата, закачала се и т. н. При товаро-разтоварни дейности, се правела технология, по която трябвало да се свърши работата. Тази технология предварително се правила, как да се товарели панели, как се

разтоваряли. Документация за конкретните товаро-разтоварни дейности била изготвена от Б.И., която била „охрана на труда“ ,Н. П. и с технически ръководител инж. М.Ф..

Свидетелят Г.С.Г. бил шофьор на камиона, с който се возели панелите в „Унистроймат“, която фирма била наета да извърши превоза. Твърди, че лятото на миналата година И. паднал от камиона, бил върху едни панели. Свидетелят бил по в страни, самото падане не бил видял. Тези панели били бетонни и се качали с кран и с 4 въжета, отдолу се закачали и се качвали на камиона. Той трябвало да ги откачи от куките. Откачането ставало със стълба, качвал се горе и там, ако нещо се запънело, се оправяло малко с чук. Слизането ставало пак със стълба. Видял, че ищецът бил паднал долу на земята, но не бил видял, дали бил скочил, паднал или плъзнал. Преди да падне ищеца, бил поставен 3-тия панел.

Видното заключение на назначената по делото съдебномедицинска експертиза ищецът получил фрактура многофрагментно счупване на лява голямопищялна кост в далечния край, наложило метална остеосинтеза, счупвания на дясна голямопищялна и малкопищялна кости, в далечната трета, многофрагментно счупване на дясна петна кост, наложило метална остеосинтеза, счупване на дясна кубоидна кост. Установените травматични увреждания на двата долни крайника на И. били резултат на действието на твърди тъпи предмети и отговаряли да бъдат получени при падане от високо на стъпала. При такива увреждания, каквито били установени при И. И. обикновено основният възстановителен процес продължавал не по-малко от 7-8 месеца, като при тези данни не можело да се гарантира пълно функционално възстановяване. Много било вероятно след приключване на основния възстановителен период да останел, за дълъг период от време или за цял живот, функционален дефицит в двете глезенни стави, както и болков синдром. От представената медицинска документация и извършения преглед било видно, че към момента не било настъпило пълно функционално възстановяване. Обикновено болките били най-силни непосредствено след получаването им, след което продължавали със значителен интензитет до обездвижване на крайниците и прилагане на обезболяващи средства. Болки със значителен интензитет се усещали при извършване на хирургични манипулации, в следоперативните периоди, както и в процеса на раздвижване на крайниците. Болки с по-слаб интензитет, но с продължителен характер

обичайно се усещали за по-дълъг период от време, с месеци и години, дори и за цял живот, особено при физически натоварвания и при промяна в атмосферните условия.

Съдът кредитира заключението на вещото лице по назначената експертиза, предвид неоспорването му от страните и с оглед специалните знания на експерта.

При така установената фактическа обстановка , съдът прави следните правни изводи:

По делото безспорно се установи, че ищецът като работник при ответника е претърпял трудова злополука. Трудовата злополука била надлежно установена, което ангажира отговорността на работодателя по чл.200 от КТ. Тази отговорност е обективна и безвиновна и работодателят дължи обезщетение за всички претърпени от ищцата вреди.

В настоящия случай по делото са събрани доказателства, от които е видно, че ищецът е претърпяла многофрагментно счупване на лява голямопищялна кост в далечния край, наложило метална остеосинтеза, счупвания на дясна голямопищялна и малкопищялна кости, в далечната трета, многофрагментно счупване на дясна петна кост, наложило метална остеосинтеза, счупване на дясна кубоидна кост. Това обстоятелство не се оспорва и се установява от посоченото в Разпореждане № 75/14.07.2023 г. на ТП на НОИ – Русе на ТП на НОИ-Русе. Видно и от приетото заключение на вещото лице било проведено продължително болнично лечение. Били извършени физиотерапевтични и рехабилитационни процедури. Ищецът бил във временна неработоспособност повече от 6 месеца. С оглед изложеното в тази насока съдът цени показанията на св. И.а, анализирани в аспекта на чл.172 от ГПК, в частта относно обстоятелството, че ищецът имал затруднения при обслужването си след злополуката, тъй като изхождат от пряк очевиден на случващото се и същите кореспондират на всички други събрани по делото гласни и писмени доказателства, включително заключението на вещото лице.

Ответникът дължи пълна обезвреда за щетите, вкл. неимуществени, причинени на ищеца. Последните съставляват промяна чрез смущение, накърняване и унищожаване на благата на човека, представляващи негови права, телесна цялост и здраве. По делото се установи по категоричен и

безспорен начин, че на ищеца са причинени телесни увреждания, като от приетите по делото заключение на съдебно-медицинската експертиза и гласни доказателствени средства се доказва, че те са свързани с изпитването на болки и дискомфорт през продължителен период от време 7-8 месеца, като е бил в болнични повече от 6 месеца, невъзможност за самостоятелно обслужване, нарушен социален живот, ограничени контакти и невъзможност да работи, като не можело да се гарантира пълно функционално възстановяване. Размерът на обезщетението за причинени неимуществените вреди се определя от съда по справедливост. При съобразяването му съдът взе предвид характера на причинените увреждания –травма довела до контрактура на двата крака, поставянето на метални остеосинтези, последващата операция за изваждане на единия имплант, продължителен домашен и болничен престой, предвид което прие, че справедливият размер е около 100 000 лева.

Досежно претенцията за заплащане на претърпените от ищцата имуществени вреди, съдът намира същата за изцяло основателна за размера от 7589,92 лева, представляваща имуществени вреди във връзка с извършените му хирургични интервенции и разходи за консумативи и транспорт, съгласно приетите по делото фактури, ведно със законната лихва считано от 10.08.2023 г.

Относно наведеното от ответника възражение за съпричиняване, следва да се посочи, че по реда на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да бъде намалена само в изключителни случаи, а именно само ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Изводът на наличието на груба небрежност не може да се основава на предположение, като вината на пострадалия не може да се предполага, а трябва да бъде установена по категоричен начин, като доказателствената тежест по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК е на работодателя.

Съгласно разпределението на доказателствената тежест ответникът при главно и пълно доказване установи наличието на това обстоятелство- по делото са налице доказателства, от които следва извод, че в резултат на виновното поведение на ищеца е настъпила процесната трудова злополука. Данните по делото сочат на безспорен извод, че ищецът самоволно въпреки, че е извършвал идентична дейност предходния ден, направения инструктаж,

самоволно се е качил на поставените в камиона панели и е скочил от тях. По делото е категорично установено, че ищецът не е спазил установените при работодателя технически правила при извършване на товаро-разтоварна дейност, в резултат на което е получил процесното счупване. Съобразно изложеното съдът приема, че процесното счупване е възникнало като резултат на проявена от работника груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ, поради което отговорността на работодателя по чл. 200 КТ следва да бъде намалена, на основание чл. 201, ал. 2 КТ, което прави възражението основателно. Съдът приема, че е налице съпричиняване от страна на ищеца в размер на 90%.

Предвид изложеното ответникът дължи на ищеца сумата от 10 000 лв. за причинени неимуществени вреди. От посоченото обезщетение следва да се приспадни изплатената на ищеца от третото лице помагач сума от 1060,91 лв., съгласно чл.200, ал.4 от КТ или му дължи общо сума от 8939.09 лв. До този размер искът като основателен следва да се уважи, а над него да се отхвърли.

Предявеният иск за заплащане на законна лихва има акцесорен характер и следва основателността на главния иск. Предвид изложените съображения, че същият е доказан, то законна лихва следва да се присъди върху уважения му размер, считано от датата на злополуката– 29.06.2023 г., съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД.

Въз основа на горното ответникът дължи на ищеца сумата от 758,99 - за причинени имуществени вреди на ищеца и до този размер следва да се уважи предявения иск, ведно със законна лихва считано от 10.08.2023 г. до окончателното и изплащане.

В тежест на ответника са направените от ищеца разноси по делото, които съразмерно с уважената част от иска възлизат на 806.75 лв. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК, ищецът следва да заплети на ответника направените по делото разноси в размер на 8833.83 лв. съобразно отхвърлената част от иска, т.е. по компенсация ищецът следва да заплати на ответника сумата от 8027.08 лв.

Ответникът следва да заплати направените разноси за вещо лице в размер на 426 лв., както и 407.60 лв. държавна такса по делото.

На трето лице помагач съобразно разпоредбата на чл. 78, ал.10 от ГПК не

се дължат разноси.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Роан-90“ ООД, ЕИК 117046474, със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул."Рила" 17, да заплати на И. З. И., ЕГН *****, от *****, сумата 8939.09 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 29.06.2023 г. до окончателното и плащане от трудова злополука, настъпила на 29.06.2023 г. и сумата от 758,99 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 10.08.2023 г. до окончателното им плащане, от трудова злополука, настъпила на 29.06.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от на И. З. И., ЕГН *****, от ***** против Роан-90“ ООД, ЕИК 117046474, със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул."Рила" 17, иск за заплащане на обезщетение от трудова злополука, настъпила на 29.06.2023 г. за: неимуществени вреди- за сумата над 8939.09 лв. до 100000 лв., ведно със законната лихва, считано от 29.06.2023 г. до окончателното им плащане, както и имуществени вреди за сумата над 758,99 лв. до 7589,92 лв., ведно със законната лихва, считано от 10.08.2023 г. до окончателното им плащане.

ОСЪЖДА Роан-90“ ООД, ЕИК 117046474, със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул."Рила" 17, да плати по сметка на РРС държавна такса в размер на 407.60 лв., както и 426 лв. разноси за вещо лице.

ОСЪЖДА И. З. И., ЕГН *****, от ***** да заплати на Роан-90“ ООД, ЕИК 117046474, със седалище и адрес на управление: гр.Русе, ул."Рила" 17 сумата от 8027.08 лв.- разноси за производството по компенсация.

Решението е постановено при участие на трето лице помагач- „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Русенски Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____